

Трубы трубятъ въ Новѣградѣ, стоять стязи въ Путивлѣ, Игорь ждеть мила брата Всеволода. И рече ему Буй Туръ Всеволодъ: «Одинъ братъ, одинъ свѣтъ свѣтлый – ты, Игорю! Оба есѣ Святъславличя! Сѣдай, брате, свои бръзьи комони, а мои ти готови, осѣдлани у Курьска напереди. А мои ти куряни свѣдоми къмети: подъ трубами повити, подъ шеломи възлелѣяны, конецъ копия въскрѣмлени; пути имъ вѣдоми, яругы имъ знаеми, луци у нихъ напряжени, тули отворени, сабли изьострени. Сами скачють, акы сѣрыи вльци въ полѣ, ищучи себе чти, а князю – славѣ».